

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).

Τροπάρια.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, διάβολον ἥσχυνας, καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἠμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ὁ τὴν Ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄιδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς· Ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν σαρκὶ παθῶν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαχνία ἐκ πλάνης ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ Φωτὶ, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκός, λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄιδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'.

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).

Τροπάρια.

Μέ τόν τίμιον Σταυρό σου, Χριστέ, καταντρόπιασες τόν διάβολο, καί μέ τήν Ἀνάστασή σου ἄμβλυνες (στόμωσες) τό κεντρί τῆς ἁμαρτίας, καί μᾶς ἔσωσες ἀπό τίς πύλες τοῦ θανάτου· σέ δοξάζουμε, Μονογενή Υἱέ τοῦ Θεοῦ.

Αὐτός πού δίνει τήν ἀνάσταση στό γένος τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατο ὀδηγήθηκε στή σφαγή· ἔφριξαν ἐξ αἰτίας του οἱ ἄρχοντες τοῦ ἄδη, καί ἀνοιξαν οἱ ὀδυνηρές πύλες· διότι εἰσηλθε ὁ Βασιλιάς τῆς δόξας ὁ Χριστός, λέγοντας στοὺς φυλακισμένους, βγεῖτε, καί σ' αὐτούς πού ἦταν στό σκοτάδι, ξεσκεπασθεῖτε.

Μέγα θαῦμα! Ὁ κτίστης τῶν ἀοράτων, ἀφοῦ ἔπαθε σωματικά ἀπό φιλανθρωπία, ἀναστήθηκε ὁ ἀθάνατος· ἐλάτε οἱ γενιές τῶν ἐθνῶν, νά τόν προσκυνήσουμε· διότι λυτρωμένοι ἀπό τήν πλάνη μέ τήν εὐσπλαχνία του, μάθαμε νά ὑμνοῦμε ἓναν Θεό μέ τρία πρόσωπα.

Ἐσπερινή προσκύνηση προσφέρουμε σ' ἐσένα τό ἀνέσπερο (τό ἄδυτο) φῶς, ὁ ὁποῖος στίς ἔσχατες μέρες ἔλαμψες μέ τό σῶμα σου σάν σέ καθρέφτη στόν κόσμον, καί κατέβηκες μέχρι τόν ἄδη, καί ἔλυσες τό ἐκεῖ σκότος, καί ἔδειξες στά ἔθνη τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως· Φωτοδότα

δείξαντι, φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν
δοξολογήσωμεν· αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν
ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται. Χαίρει
χορὸς Ἀγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη, Ἀδὰμ
πεσῶν ἀνίσταται, διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν
παρανόμων· καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἔγερσιν, καὶ
λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων,
ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε, τίς
ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα
ἐσμυρνιασμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ
τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι,
μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφητῶν, καὶ γνῶτε, ὅτι
αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ
Παντοδύναμος.

Κύριε ὁ τὸν Ἄϊδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον
πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον τῷ
Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τῆς ἀπειρογάμου
Νύμφης εἰκῶν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ Μωυσῆς
διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης
τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσεν ἀβρόχως,
Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπύρως ἢ
Παρθένου· ἢ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ
Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος, ἢ ἄμεμπτος μετὰ τὴν
κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἄφθορος· ὁ ὢν καὶ

Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸ τῆς σωτηρίας μας τὸν Χριστό, ἅς τὸν δοξο-
λογήσωμε· διότι, ἀφοῦ ἀναστήθηκε αὐτὸς ἀπὸ τοὺς νε-
κρούς, ὁ κόσμος σώθηκε ἀπὸ τὴν πλάνη. Χαίρονται οἱ χο-
ρεῖες τῶν Ἀγγέλων, φεύγει ἡ πλάνη τῶν δαιμόνων, ὁ Ἀ
δάμ, μολονότι ἔπεσε, ἀναστήνεται, ὁ διάβολος ἔχει καταρ-
γηθεῖ.

Οἱ στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς ἄκουαν ἀπὸ τοὺς παρανό-
μους· ἀποκρύψτε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ λάβετε
χρήματα, καὶ πεῖτε, ὅτι, ἐνῶ ἐμεῖς κοιμώμασταν, ὁ νεκρὸς
ἐκλάπη (τόν ἔκλεψαν) ἀπὸ τὸ μνημεῖο. Ποιὸς εἶδε, ποιὸς
ἄκουσε ποτέ, ὅτι νεκρὸς ἐκλάπη; καὶ μάλιστα ἀλειμμένος
μέ σμύρνα (νεκρικά μύρα) καὶ γυμνός, πού ἐγκατέλειψε
καὶ στὸν τάφο τὰ νεκρικά σάβανά του; Μὴν ἀπατᾶσθε,
Ἰουδαῖοι. Μάθετε τίς προφητεῖες τῶν Προφητῶν καὶ
κατάνοηστε, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀληθινά ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κό-
σμου καὶ Παντοδύναμος.

Κύριε, Ἐσύ πού ξεγύμνωσες τὸν ἄδη καὶ πάτησες τὸν
θάνατο, Σωτὴρα μας, πού φώτισες τὸν κόσμο μέ τὸ Σταυρό
σου, ἐλέησέ μας.

Δόξα... .. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Στὴν Ἐρυθρᾷ θάλασσα κάποτε ἀπεικονίσθηκε ἡ εἰκόνα
τῆς ἀνύπανδρης Νύμφης. Ἐκεῖ ὁ Μωυσῆς ἦταν ὁ διαχωρι-
στής τοῦ νεροῦ, ἐδῶ ὁ Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος.
Τότε πέρασε τὸν βυθὸ πεζός, χωρὶς νά βραχεῖ ὁ λαὸς τοῦ
Ἰσραὴλ, καὶ τώρα γέννησε τὸν Χριστό ἀσπύρως (χωρὶς
ἄνδρα) ἢ Παρθένος· ἢ θάλασσα μετὰ τὴ διάβαση τοῦ
Ἰσραὴλ ἔμεινε ἀδιάβατη, ἢ Ἀμόλυνη μετὰ τὴ γέννηση τοῦ
Ἐμμανουήλ ἔμεινε ἄφθορη· ὁ Θεὸς πού ὑπάρχεις καὶ

προών, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11.

Ἐκτενής...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα: Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 14-15).

Τροπάρια.

Σὲ τὸν Σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνουμεν, ὅτι σταυρόν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἰδίου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς Ζωοδότα, κρουνοὺς ἀφέσεως πᾶσιν ἐξέβλυσας, ζωῆς καὶ σωτηρίας, σαρκὶ δὲ θάνατον κατεδέξω, ἀθανασίαν ἡμῖν δωρούμενος, οἰκήσας τάφῳ δέ, ἡμᾶς ἠλευθέρωσας, συναναστήσας ἑαυτῷ ἐνδόξως ὡς Θεός, διὰ τοῦτο βοῶμεν· Φιλόανθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Ξένη σου ἢ σταύρωσις, καὶ ἢ ἐν ἄδου κάθοδος, Φιλόανθρωπε ὑπάρχει· σκυλεύσας γὰρ αὐτόν, καὶ τοὺς πάλαι δεσμίους συναναστήσας ἑαυτῷ, ἐνδόξως ὡς Θεός, τὸν Παράδεισον ἀνοίξας, ἀπολαβεῖν τούτου ἠξίωσας· διὸ καὶ ἡμῖν τοῖς δοξάζουσι τὴν σὴν τριήμερον Ἐγερσιν, δώρησαι ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, Παραδείσου οἰκήτορας καταξιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

προϋπῆρχες καὶ φάνηκες ὡς ἄνθρωπος, ἐλέησέ μας.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11.

Ἐκτενής...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα: Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 14-15).

Τροπάρια.

Ἐσένα τὸν Σωτῆρα Χριστό, πού σαρκώθηκες καὶ δέν χωρίσθηκες ἀπὸ τὸν οὐρανό, μέ φωνές ἀσμάτων σέ μεγαλύνουμε, διότι καταδέχθηκες Σταυρό καὶ θάνατο, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· ἀφοῦ ἀπογύμνωσες τίς πύλες τοῦ ἄδου, ἀναστήθηκες τριήμερος σώζοντας τίς ψυχές μας.

Ὅταν πληγώθηκε ἡ πλευρά σου, Ζωοδότα, ἔκανες νά τρέξουν βρῦσες συγχωρήσεως ζωῆς καὶ σωτηρίας· σωματικά καταδέχθηκες θάνατο δωρίζοντας σ' ἐμᾶς ἀθανασία, καὶ μέ τό νά κατοικήσεις σέ τάφο, ἐλευθέρωσες ἐμᾶς ἀναστήνοντάς μας μαζί σου ἐνδόξως ὡς Θεός. Γι' αὐτό φωνάζουμε· Φιλόανθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Παράξενη εἶναι ἡ Σταύρωσή σου καὶ ἡ κάθοδος στόν ἄδου, Φιλόανθρωπε· διότι, ἀφοῦ λαφυραγώγησες ἐκεῖνον καὶ ἀνέστησες μαζί σου τοὺς ἀπὸ παλιά φυλακισμένους ἐνδόξως ὡς Θεός, καὶ ἀφοῦ ἄνοιξες τὸν παράδεισο, μᾶς ἀξίωσες νά τὸν ἀπολαύσουμε· γι' αὐτό καὶ σ' ἐμᾶς πού δοξάζουμε τὴ δική σου τριήμερη Ἀνάσταση, δώρισε συγχώρηση ἀμαρτιῶν, καταξιώνοντάς μας νά γίνουμε κάτοικοι τοῦ παραδείσου, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὁ δι' ἡμᾶς σαρκὶ πάθος δεξάμενος, καὶ τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὰ πάθη θεράπευσον, καὶ ἀνάστησον ἐκ πταισμάτων χαλεπῶν, Φιλάνθρωπε, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρησΐαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν, ὅτι ηὐδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγειρᾶι τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαῖρε, ἀχείμαστε λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε, ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

Ἐσὺ πού γιὰ χάρη μας δέχθηκες σωματικὸ θάνατο, καὶ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, θεράπευσε τὰ πάθη τοῦ σώματός μας, καὶ ἀπάλλαξέ μας ἀπὸ πταίσματα φοβερά, Φιλάνθρωπε, καὶ σῶσε μας.

Δόξα...Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτι καὶ θρόνος τοῦ Βασιλιᾶ, πολυσέβαστη Παρθένε, Ἐσὺ μέσῳ τῆς ὁποίας ὁ λυτρωτῆς μου, ὁ Χριστὸς καὶ Κύριος, ἐμφανίσθηκε σ' αὐτοὺς πού κοιμῶνταν στό σκοτάδι, ὑπάρχοντας Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, θέλοντας νά φωτίσει αὐτούς, πού ἔπλασε σύμφωνα μέ τὴ δική του εἰκόνα, καὶ μέ τό δικό του χέρι. Γι' αὐτό, Πανύμνητη, ἐπειδὴ ἔχεις μητρικὸ θάρρος πρὸς αὐτόν, ἀδιάκοπα πρέσβευε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι συνάναρχος μέ τὸν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε γιὰ τὴ σωτηρία μας, ἄς τὸν ἀνυμνήσουμε, πιστοί, καὶ ἄς τὸν προσκυνήσουμε· διότι ἀπὸ ἀγάπη δέχθηκε μέ τό σῶμα του νά ἀνεβεῖ στόν Σταυρό, καὶ νά ὑπομεῖναι θάνατο, καὶ νά ἀναστήσει τοὺς νεκροὺς κατὰ τὴν ἔνδοξη Ἀνάστασή του.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἀδιάβατη, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη, αὐτῶν πού καταφεύγουν σ' ἐσένα, χαῖρε λιμάνι χωρὶς τρικυμίες καὶ ἀπειρόγαμη (χωρὶς πείρα γάμου), Ἐσὺ πού γέννησες σωματικὰ τὸν Δημιουργό σου καὶ Θεό, μὴ παύσεις νά πρεσβεύεις ὑπὲρ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνυμνοῦν καὶ προσκυνοῦν τὴ γέννησή σου.

<p>Απόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).</p> <p>ΗΧΟΣ ΠΛ. Α΄. ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31). Καθίσματα. Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν, ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν ἄδη φῶς ἀνέτειλε. Δόξα... Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνήματα, ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον, κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι. Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον, χαῖρε ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε, χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν, χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Κύριε, μετὰ τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν, καὶ τὴν τῶν Ἀποστόλων προσκύνησιν, ὁ Πέτρος ἐβόα σοι γυναῖκες ἀπετόλμησαν, καὶ γὰρ ἐδειλίασα·</p>		<p>Απόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).</p> <p>ΗΧΟΣ ΠΛ. Α΄. ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31). Καθίσματα Τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου ἄς τὸν ἐγκωμιάσουμε, τὴν ταφή του τὴν ἀγία μέ ὕμνους ἄς τὴν τιμήσουμε, καὶ τὴν Ἀνάστασή του ἄς τὴν ὑπερδοξάσουμε· διότι ἀνέστησε μαζί του ἀπὸ τὰ μνήματα τοὺς νεκροὺς ὡς Θεός, λαφυραγωγώντας τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου, καὶ σ' αὐτοὺς πού ἦταν στὸν ἄδη, ἀνέτειλε φῶς. Δόξα... Κύριε, χαρακτηρίσθηκες νεκρὸς, Ἐσύ πού νέκρωσες τὸ θάνατο, κατατέθηκες σέ μνήμα, Ἐσύ πού ἄδειασες τὰ μνήματα, ἐπάνω οἱ στρατιῶτες φύλαγαν τὸν τάφο σου, κάτω τοὺς ἀπὸ αἰῶνες νεκροὺς ἀνέστησες. Παντοδύναμε καὶ ἀκατανόητε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Χαῖρε, Παναγία, πού εἶσαι ἅγιο ὄρος καὶ θεοβάδιστο· χαῖρε, βάτε ἔμψυχη καὶ ἄκαυτη, χαῖρε ἐσύ, πού εἶσαι ἡ μόνη γέφυρα τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Θεό, ἡ ὁποία μεταφέρει τοὺς θνητούς πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ· χαῖρε, ἀμόλυντη Κόρη, ἡ ὁποία, χωρὶς τὴ μεσολάβηση ἀνδρός, γέννησες τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας. Κύριε, μετὰ τὴν τριήμερή σου Ἀνάσταση καὶ τὴν προσκύνησή σου ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, ὁ Πέτρος ἀπευθυνόμενος σ' ἐσένα φώναζε· οἱ γυναῖκες τόλμησαν κι</p>
--	--	---

ληστής ἐθεολόγησε, καὶ γὰρ ἠρνησάμην σε, ἄρα καλέσεις με τοῦ λοιποῦ Μαθητήν, ἢ πάλιν δείξεις με ἀλιέα βυθοῦ; ἀλλὰ μετανοοῦντά με δέξαι, ὁ Θεὸς καὶ σῶσόν με.

Δόξα...

Κύριε, ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν, οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγῃ τὴν πλευράν σου ἐξεκέντησαν, ὡς Ἐλεῆμον, ταφὴν δὲ κατεδέξω, ὁ λύσας ἄδου τὰς πύλας, καὶ ἀνέστης τριήμερος, ἔδραμον Γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν Ἐγερσιν. Ὑπερυψούμενε Σωτήρ, ὃν ὕμνοῦσιν Ἄγγελοι, εὐλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμη Νύμφη θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐᾶς τὴν λύπην χαροποίησασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 31-32).

Ὑπακοή.

Ἀγγελικῇ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκῇ Ἐγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίζοντο. Ἀναγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ

Ἀντίφωνον Α'.

ἐγὼ δείλιασα· ὁ ληστής σέ ὁμολόγησε Θεό κι ἐγὼ σέ ἀρνήθηκα. Ἄραγε θὰ μέ ὀνομάσεις στό ἐξῆς Μαθητή, ἢ πάλι θὰ μέ κάνεις ψαρά τοῦ βυθοῦ; ἀλλὰ δέξου με μετανοημένο, Θεέ μου, καὶ σῶσε με.

Δόξα...

Κύριε, σέ κάρφωσαν οἱ παράνομοι ἀνάμεσα στοὺς καταδίκους, καὶ μέ τὴ λόγῃ πλήγωσαν τὴν πλευρά σου, Ἐλεῆμον· καταδέχθηκες ταφὴ, Ἐσύ πού κατέλυσες τίς πύλες τοῦ ἄδου, καὶ ἀναστήθηκες τριήμερος· ἦλθαν τρέχοντας οἱ γυναῖκες νά σέ δοῦν, καὶ ἀνήγγειλαν στοὺς Ἀποστόλους τὴν Ἀνάσταση. Ὑπερυψούμενε Σωτήρα, πού σέ ὕμνοῦν οἱ Ἄγγελοι, εὐλογημένε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀνύπανδρη Νύμφη, πού γέννησες τὸν Θεό καὶ χαροποίησες τὴ λύπη τῆς Εὐᾶς, σέ ἀνυμνοῦμε οἱ πιστοί, καὶ σέ προσκυνοῦμε, διότι μᾶς ἀνέσυρες ἀπὸ τὴν ἀρχαία κατάρρα. Καὶ τώρα ἰκέτευε θερμά καὶ ἀκατάπαυστα, Πανύμνητη Παναγία, γιὰ νά σωθοῦμε ἐμεῖς.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 31-32).

Ὑπακοή

Θαμπωμένες ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ ὄπτασία καὶ φωτιζόμενες ὡς πρὸς τὸ νοῦ τους ἀπὸ τὴ θεϊκῇ σου Ἀνάσταση, οἱ Μυροφόρες ἔφερναν τὴ χαρμόσυνη ἀγγελία. Ἀναγγείλατε στά ἔθνη τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος συνεργεῖ μέ τὰ θαύματα, καὶ παρέχει σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον Α'.

<p>Ἐν τῷ θλίβεσθαί με Δαυϊτικῶς, ἄδω σοι Σωτήρ μου. Ῥῦσαι μου τὴν ψυχὴν ἐκ γλώσσης δολίας.</p> <p>Τοῖς ἔρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστί, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἄγιῳ Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα τὰ ὄρατά τε σὺν τοῖς ἀόρατοῖς· αὐτοκρατὸς γὰρ ὄν, τῆς Τριάδος ἓν ἐστὶν ἀψεύστως.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθῶμεν, δεῦρο ἐκεῖσε· ὅθεν βοήθεια ἦκει.</p> <p>Δεξιὰ σου χεὶρ κἀμέ, Χριστέ ἵπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλαξάτω.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἄγιῳ Πνεύματι, θεολογοῦντες φῶμεν· Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς τὰς αὐλὰς προσβῶμεν Κυρίου, χαρᾶς πολλῆς πλησθεὶς εὐχὰς ἀναπέμπω.</p> <p>Ἐπὶ οἶκον Δαυῖδ, τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχρὸν νοῦν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἄγιῳ Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.</p> <p>Προκείμενον.</p> <p>Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι σὺ βασιλεύεις</p>		<p>Ὅταν θλίβομαι ὅπως Δαυῖδ, ψάλλω σ' ἐσένα, Σωτήρα μου. Λύτρωσέ μου τὴν ψυχὴ ἀπὸ γλώσσα δολία.</p> <p>Σ' αὐτοὺς πού ζοῦν στὴν ἔρημο, ὑπάρχει ζωὴ μακάρια, διότι ἀποκτοῦν φτερά μέ τὸν θεϊκὸ ἔρωτα.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεῦμα συγκρατοῦνται ὅλα τὰ ὄρατά μαζί μέ τὰ ἀόρατα· διότι ὄντας αὐτοδύναμο ἀληθινά εἶναι ἓνα πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος.</p> <p>Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Ψυχὴ μου, ἄς ὑψωθοῦμε στά πνευματικά ὄρη· ἔλα, ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἔρχεται ἡ βοήθεια.</p> <p>Τὸ δεξί σου χέρι, Χριστέ, πετώντας ἀπὸ πάνω μου ἄς μέ προφυλάξει κι ἐμένα ἀπὸ κάθε σκευωρία (πανουργία).</p> <p>Δόξα Καὶ νῦν</p> <p>Θεολογώντας ἄς ποῦμε στό Ἁγιο Πνεῦμα· Ἐσύ εἶσαι Θεός, ἔρωτας, φῶς, νοῦς, Ἐσύ εἶσαι ἀγαθότητα, Ἐσύ βασιλεύεις στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Ὅταν κάποιοι μοῦ ποῦν, ἄς πᾶμε στίς αὐλές (στόν ναό) τοῦ Κυρίου, γεμάτος ἀπὸ χαρὰ ἀναπέμπω εὐχές.</p> <p>Στὴν πατρίδα τοῦ Δαυῖδ πραγματοποιοῦνται τὰ φοβερά πράγματα· διότι ἐκεῖ ὑπάρχει φωτιά, πού κατακαίει κάθε αἰσχρὸ νοῦ.</p> <p>Δόξα Καὶ νῦν</p> <p>Στό Ἁγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ἡ ἀξία τῆς προελεύσεως τῆς ζωῆς· ἀπ' αὐτό παίρνει ψυχὴ κάθε ζωντανό πλάσμα, ὅπως ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό.</p> <p>Προκείμενο.</p> <p>Σήκω, Κύριε καὶ Θεέμου, διότι Ἐσύ βασιλεύεις στοὺς</p>
--	--	--

εις τούς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλη καρδίᾳ μου.

Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον: Α'.- ΙΑ'.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 190-202).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).

Πεντηκοστάριο.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36).

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36--37).

Κανών.

Ὡιδή Α'. Ἀναστάσιμος.

«Ἴππον καὶ ἀναβάτην, εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὁ συντριβὼν πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Χριστὸς ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα».

Σὲ ἡ ἀκανθηφόρος, Ἑβραίων συναγωγῆ, οὐ στοργὴν εὐεργέτα, πρὸς σὲ φυλάξασα, μητρικὴν, Χριστέ, ἐστεφάνωσε, τὸν γενάρχην λύοντα, τῆς ἀκάνθης τὸ ἐπιτίμιον. (Ἀκανθα=ἀγκάθι).

Ἦγειράς με πεσόντα, τῷ βόθρῳ ἐπικληθεὶς, ζωοδότα ἀπτῶτως, καὶ τῆς ἐμῆς δυσώδους φθορᾶς, Χριστέ ἀνασχόμενος, ἀπειράστως θείας οὐσίας, μύρω με εὐωδίασας.

αἰῶνες.

Στίχος: Σὲ δοξολογῶ, Κύριε, μὲ ὅλη τὴν καρδίᾳ μου.

Ἑωθινὸ Εὐαγγέλιο: Α'.- ΙΑ'.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 190-202).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).

Πεντηκοστάριο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36).

Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36--37).

Κανόνας.

Ὡιδή Α'. Ἀναστάσιμος.

Τὰ ἄλογα καὶ τοὺς ἀναβάτες τοὺς τίναξε μέσα στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ὁ Χριστὸς πού συντριβεὶ πολέμους μὲ πανίσχυρο χέρι, καὶ ἔσωσε τοὺς Ἰσραηλίτες πού ἔψαλλαν ἐπινίκιο ὕμνο.

Ἡ συναγωγὴ (ὁ λαός) τῶν Ἑβραίων, πού παράγει ἀγκάθια, ἐπειδὴ δὲν αἰσθάνθηκε μητρικὴ στοργὴ πρὸς ἐσένα, Εὐεργέτα, σὲ στεφάνωσε, Χριστέ (μὲ ἀκάνθινο στεφάνι), ἐσένα πού ἀπάλλαξες τὸν γενάρχη μας (τὸν Ἀδάμ) ἀπὸ τὴν τιμωρία τῆς ἀκάνθης (τὴν καταδίκη τοῦ Ἀδάμ γιὰ τὴν πτώση του).

Μὲ σήκωσες, ἐνῶ ἤμουν πεσμένος στὸ βόθρο τῆς ἁμαρτίας, ἐπειδὴ σ' ἐπικαλέσθηκα, Ζωοδότα, χωρὶς νὰ πέσεις ὁ ἴδιος, καὶ ἀνεχόμενος, Χριστέ, τὴ δική μου δυσώδη (βρωμερὴ) φθορά, χωρὶς Ἐσὺ νὰ πειραχθεῖς, μὲ

Θεοτοκίον.

Λέλυται ἡ κατάρα, ἡ λύπη πέπαιται· ἡ γὰρ εὐλογημένη, καὶ Κεχαριτωμένη, πιστοῖς χαρὰν ἐξανέτειλεν, εὐλογίαν πᾶσιν ἀνθηφοροῦσα, Χριστὸν τοῖς πέρασι.

Σταυροαναστάσιμος.

Τῷ βουλήσει Σταυρῷ, προσηλωθέντι σαρκί, καὶ τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως, τὸν διὰ ξύλου πεσόντα ἐλευθερώσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ ἐκ τάφου νεκρῷ, ἐξαναστάντι Χριστῷ, καὶ τὸν πεσόντα συνεγείραντι, καὶ συνεδρία Πατρικῆ κατακοσμήσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἔπλασε.

Τῆς Θεοτόκου.

Φῶς τὸ κατασκηνῶσαν, ἐν σοὶ Πανάχραντε, καὶ φωτίσαν τὸν κόσμον, μαρμαρυγαῖς Θεότητος, Χριστὸν ἐκδυσώπησον, φωτισθῆναι ἅπαντας, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητροπάρθενε.

Ὡς ὠραῖζομένη, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, ἡ Κεχαριτωμένη, καλλοποιὸν εὐπρέπειαν, τῇ αἴγλη τοῦ Πνεύματος, ὑπεδέξω Πάναγνε, τὸν τὰ σύμπαντα καλλωπίσαντα.

εὐωδίασες μέ τό μύρο τῆς θεϊκῆς οὐσίας.

Θεοτοκίον.

Λύθηκε ἡ κατάρα, ἡ λύπη παύθηκε· διότι ἡ εὐλογημένη καὶ Κεχαριτωμένη ἀνέτειλε τὴν χαρὰν τοῖς πιστοῖς, ἀνθοφορώντας τὴν εὐλογία, δηλαδή τὸν Χριστό, σέ ὅλα τὰ πέρατα.

Σταυροαναστάσιμος.

Σ' αὐτόν πού μέ τή θέλησή του καρφώθηκε στὸν Σταυρό μέ τή σάρκα του, καί ἐλευθέρωσε, αὐτόν (τόν Ἀδάμ) πού ἔπεσε ἐξ αἰτίας τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου, σ' αὐτόν μόνο ἄς ψάλλουμε, διότι εἶναι δοξασμένος.

Σ' αὐτόν πού ἀναστήθηκε ἀπό τοὺς νεκρούς, τὸν Χριστό, καί ὁ ὁποῖος ἀνέστησε μαζί του, αὐτόν πού ἔπεσε, καὶ τὸν στόλισε μέ τό νά τὸν κάνει σύνθρονο μέ τὸν Πατέρα, σ' αὐτόν μόνο ἄς ψάλλουμε, διότι εἶναι δοξασμένος.

Θεοτοκίον.

Ἀμόλυνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ, σ' αὐτόν, πού πῆρε σάρκα ἀπό σένα καὶ δέν ἀπομακρύνθηκε ἀπό τίς ἀγκάλες τοῦ Πατέρα του, σ' αὐτόν τὸν Θεό πρέσβευε ἀκατάπαυστα, νά σώσει ἀπό κάθε περίσταση, αὐτούς πού ἔπλασε.

Τῆς Θεοτόκου.

Τό φῶς πού κατασκηνῶσε μέσα σου, Παναμόλυνη, καί φωτίσει τὸν κόσμο μέ τίς λάμπεις τῆς Θεότητος, τὸν Χριστό, παρακάλεσέ τον νά φωτισθοῦν ὅλοι πού σέ ὑμνοῦν, Μητέρα Παρθένε.

Ἐπειδὴ στολίζεσαι μέ τό κάλλος τῶν ἀρετῶν, Ἐσύ ἡ Κεχαριτωμένη, ὑποδέχθηκες, Πάναγνη, τὴν εὐπρέπεια πού ἐξωραΐζει, δηλαδή αὐτόν πού στολίζει μέ τή λαμπρότητα τοῦ Πνεύματος τὰ σύμπαντα.

Σὲ πάλαι προτυποῦσα, ἡ βάτος ἡ ἐν Σινᾷ, οὐκ ἐφλέχθη Παρθένε, τῷ πυρὶ ὁμιλήσασα· Παρθένος γὰρ τέτοκας, καὶ παρθένος ἔμεινας, ὑπὲρ ἔννοιαν Μητροπαρθένε.

Ἰδιὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

«Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον, Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερεώσον, μόνε ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπε».

Χολὴν μὲν οἱ ἐκ πέτρας τὸ μέλι θηλάσαντες, τῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ τερατουργήσαντι, σοὶ προσενηνόχασι Χριστέ, ὄξος δ' ἀντὶ τοῦ Μάννα, εὐεργεσίαν σοὶ ἡμείψαντο, παῖδες Ἰσραὴλ οἱ ἀγνώμονες.

Οἱ πάλαι φωτοειδεῖ νεφέλη σκεπόμενοι, τὴν ζωὴν ἐν τάφῳ, Χριστέ, κατέθεντο, ἀλλ' αὐτεξουσίως ἀναστάς, πᾶσι πιστοῖς παρέσχες, τὴν μυστικῶς ἐπισκιάζουσαν, ἄνωθεν τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψιν.

Θεοτοκίον.

Σὺ Μήτηρ Θεοῦ ἀσυνδυάστως γεγένησαι, τοῦ ἐξ ἀκηράτου Πατρὸς ἐκλάμψαντος, ἀνευθεν ὠδίνων μητρικῶν· ὅθεν σε Θεοτόκον, σεσαρκωμένον γὰρ ἐκύησας, Λόγον ὀρθοδόξως κηρύττομεν.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου Χριστέ, φθορᾶς θανάτου λυτρωσάμενος, τοὺς ἀνυμνοῦντας

Ἐσένα προτυπώνοντας παλαιὰ ἡ Βάτος στό Σινᾷ, δέν κᾶηκε, Παρθένε, μολοντί ἦλθε σ' ἐπαφή μετ' ἐμὴν φωτιά· διότι γέννησες Παρθένος καὶ ἔμεινες Παρθένος ἐπάνω ἀπὸ τῆ λογικῆ, Μητέρα Παρθένε.

Ἰδιὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

Ἐσὺ πού στήριξες τὴ γῆ στό μηδέν μετ' ἐμὴν προσταγῆ σου, καὶ τὴν κρέμασες μετέωρη, χωρὶς νὰ συγκρατεῖται ἀπὸ πουθενά παρά τὸ βάρος της, στερέωσε, Χριστέ, τὴν Ἐκκλησία σου ἐπάνω στήν ἀσάλευτη πέτρα τῶν ἐντολῶν σου, μόνε ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπε.

Οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων, πού ἔφαγαν μέλι ἀπὸ τὴν πέτρα, πρόσφεραν, Χριστέ, χολή σ' ἐσένα, πού θαυματούργησες στήν ἔρημο· καὶ ξύδι ἀντὶ τοῦ Μάννα σου ἀνταπέδωσαν ὡς εὐεργεσία οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ ἀγνώμονες.

Αὐτοί, πού παλαιὰ σκεπάζονταν μετ' ἐμὴν νεφέλη, κατέβασαν στόν τάφο τῆ ζωῆς, τόν Χριστό· ἀλλὰ ἀναστημένος αὐτεξουσίως (μετ' ἐμὴν δικήν σου ἐξουσία) ἔδωκε σέ ὅλους τοὺς πιστοὺς τόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ τοὺς σκεπάζει μετ' ἐμὴν μυστηριώδη τρόπο.

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ χωρὶς συζυγικῆ σχέσης ἔγινες Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος προῆλθε ὀλόφωτος ἀπὸ ἀγνό Πατέρα χωρὶς μητρικὸν πόνον· γι' αὐτό σέ κηρύττομε ὀρθόδοξα Θεοτόκο, διότι γέννησες τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ μετ' ἐμὴν σῶμα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἀναστήθηκες ἀπὸ τόν τάφο, Χριστέ, λυτρώνοντας ἀπὸ τῆ φθορᾶ τοῦ θανάτου, Ζωοδότα, αὐτοὺς πού ἀνυμνοῦν τὴ

Ζωοδότα, τὴν ἐκούσιόν σου σταύρωσιν,

Μυρίσαι σου τὸ σῶμα Χριστέ, αἱ Μυροφόροι
κατεπείγοντο, καὶ μὴ εὐροῦσαι ὑπέστρεφον,
ἀνυμνοῦσαί σου τὴν ἔγερσιν.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως ἀγνή, τὸν σαρκωθέντα ἐκ
λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης διαβόλου, τοὺς
ὑμνοῦντάς σε Παρθένε ἀγνή.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ κλιμαξ ἡ πρὸς ἡμᾶς, κατέβη ὁ Ὑψιστος, τὴν
φθαρεῖσαν φύσιν ἐπανορθώσασθαι, σὺ
ἀριδηλότατα σεμνή, πᾶσι νῦν καθωράθης· διὰ σοῦ
γὰρ ὁ ὑπεράγαθος, κόσμῳ ὁμιλῆσαι ἠδύδοκῆσε.

Τὸ πάλαι προορισθέν, Παρθένε, μυστήριον, καὶ
πρὸ τῶν αἰώνων προοινωσκόμενον, τῷ πάντα
γινώσκοντι Θεῷ, χρόνων νῦν ἐπ' ἐσχάτων, ἐν τῇ
νηδυΐ σου Πανάμωμε, πέρας εἰληφὸς ἀναδέδεικται.

Ἐλύθη ἡ τῆς ἀρᾶς, τῆς πάλαι κατάκρισις, τῇ σῇ
μεσιτεία, Παρθένε ἄχραντε· ἐπὶ σοὶ γὰρ Κύριος
ὀφθεῖς, πᾶσι τὴν εὐλογίαν, ὡς ὑπεράγαθος
ἀνέβλυσε, μόνῃ τῶν βροτῶν ἐγκαλλώπισμα.

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

«Τὴν θείαν ἐννοήσας σου κένωσιν,
προβλεπτικῶς ὁ Ἀββακούμ, Χριστέ ἐν τρόμῳ ἐβόα

θεληματικὴ σου Σταύρωση.

Οἱ Μυροφόρες, Χριστέ, δείχνοντας βιασύνῃ νά
ἀλείψουν μέ μύρα τὸ σῶμα σου, καὶ μὴ βρίσκοντάς το
ἐπέστρεψαν ἀνυμνώντας τὴν Ἀνάστασή σου.

Θεοτοκίο.

Ἰκέτευε ἀκατάπαυστα, Ἀγνή, αὐτὸν πού πῆρε σάρκα
ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ
διαβόλου, αὐτοὶ πού σέ ὑμνοῦν, Παρθένε ἀγνή.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ σκάλα μέ τὴν ὁποία κατέβηκε σ' ἐμᾶς ὁ Ὑψιστος,
δηλαδή ἐσὺ Σεμνή, παρουσιάσθηκες τώρα σέ ὅλους
ὀλοφάνερα, γιὰ νά ἐπανορθώσεις τὴ φθαρμένη φύση μας·
διότι διὰ μέσου σου ὁ ὑπεράγαθος ἦλθε σέ σχέση μέ τὸν
κόσμο.

Τὸ μυστήριον, Παρθένε, πού προορίσθηκε καὶ ἦταν γνω-
στό πρὸ τῶν αἰώνων στόν Θεό, πού ὅλα τὰ γνωρίζει, τώρα
κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια στά σπλάχνα σου, Παρθένε,
ἀποδείχθηκε ὅτι βρῆκε τὴν ἐκπλήρωση.

Λύθηκε ἡ παλαιὰ καταδίκη τῆς κατάρας μέ τὴ δική σου
μεσιτεία, Παρθένε ἀμόλυντη· διότι, ἀφοῦ ἐμφανίσθηκε ὁ
Κύριος σ' ἐσένα, τὸ μόνο στόλισμα τῶν θνητῶν (τῶν
ἀνθρώπων), ἀνέβλυσε σέ ὅλους τὴ σωτηρία, ὡς
ὑπεράγαθος.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελίς 37-38).

Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδὴ Δ'. Ἀναστάσιμος.

Κατανοώντας τὴν ταπεινὴ κάθοδό σου, ἐκπληκτος ὁ
Ἀββακούμ ἔλεγε σ' ἐσένα· ἦλθες γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ

σοι· εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς
χριστοὺς σου ἐλήλυθας».

Τῆς Μερρᾶς τὰ πικρότατα νάματα, ὡς ἐν εἰκόνι
προτυπῶν, τὸν ἄχραντὸν σου Σταυρὸν ἀγαθέ, τῆς
ἀμαρτίας νεκροῦντα, τὴν γεῦσιν διὰ ξύλου
ἐγλύκανας.

Σταυρὸν κατὰ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως, κατὰ
γλυκειᾶς ἐδωδῆς, χολὴν Σωτήρ μου προσίεσαι, κα
τὰ φθορᾶς δὲ θανάτου, τὸ αἷμά σου τὸ θεῖον ἐξέχε
ας.

Θεοτοκίον.

Ἐκτὸς μὲν συναφείας συνέλαβες, ἀδιαφθόρως
ἐν γαστρὶ, καὶ πρὶν ὠδινῆσαι τέτοκας, καὶ μετὰ
τόκον Παρθένος, Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα πεφύλαξαι.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὡς ἐπάγη ἐπὶ γῆς, ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ Σταυρός,
συνετρίβησαν μοχλοί, καὶ πυλωροὶ αἰώνιοι, καὶ ἐ
βόησαν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς κατῆλθεν ὁ Σωτήρ, πρὸς τοὺς δεσμίους ὡς
θνητός, συνανέστησαν αὐτῷ οἱ ἀπ' αἰῶνος θανέν
τες, καὶ ἐβόησαν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω,
ἀλλὰ μήτηρ μὲν ἐστι, παρθένος δὲ διέμεινεν· ἦν ἄ
νυμνούντες, χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Τῆς Θεοτόκου.

Καρδιά, νῶ, ψυχῇ τε καὶ στόματι, ὁμολογῶν
πανευσεβῶς, σὲ Θεοτόκον κυρίως, ἀγνή, τὴν σωτη

σου, γιὰ νὰ σώσεις τοὺς ἐκλεκτοὺς σου.

Τὰ πικρότατα νερά τῆς Μερρᾶς τὰ γλύκανες μέ ξύλο,
Ἀγαθέ, προτυπώνοντας ὅπως σὲ εἰκόνα τὸν ἀμόλυντο
Σταυρό σου, νὰ νεκρώνει τὴ γεύση τῆς ἀμαρτίας.

Ἀντίθετα ἀπὸ τὸ δένδρο τῆς γνώσεως (στό προπατο
ρικό ἀμάρτημα), Σωτήρα μου, καταδέχεσαι Σταυρό, ἀντί
τῆς γλυκειᾶς τροφῆς δέχεσαι χολή, καὶ κατὰ τῆς φθορᾶς
τοῦ θανάτου ἔχυσες τὸ θεϊκό σου αἷμα.

Θεοτοκίον.

Χωρὶς συζυγικὴ σχέση συνέλαβες στὰ σπλάχνα σου,
χωρὶς φθορά καὶ πρὶν πονέσεις γέννησες, καὶ μετὰ τὴ
γέννηση φυλάχθηκες Παρθένος ἔχοντας γεννήσει τὸν Θεό
κατὰ σάρκα.

Σταυροαναστάσιμος.

Μόλις καρφώθηκε ἐπάνω στὴ γῆ στὸν Γολγοθᾶ ὁ
Σταυρός, ἀμέσως συντρίφθηκαν οἱ μοχλοὶ καὶ οἱ αἰώνιοι
θυρωροὶ καὶ φώναξαν· δόξα στὴ δυνάμη σου, Κύριε.

Μόλις κατέβηκε ὁ Σωτήρας στοὺς φυλακισμένους ὡς
θνητός, ἀναστήθηκαν μαζί του, ὅσοι πέθαναν ἀπὸ αἰῶνες
καὶ κραύγασαν· δόξα στὴ δυνάμη σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος γέννησε καὶ δὲν γνώρισε τὰ σχετικά μέ τίς
μητέρες, ἀλλὰ εἶναι βέβαια Μητέρα, ἔμεινε ὅμως παρθέ
νος· αὐτὴν ἀνυμνώντας κραυγάζομε· χαῖρε, Θεοτόκε.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁμολογώντας εὐσεβῶς ἐσένα μέ τὴν καρδιά, τὸν νοῦ,
καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ στόμα ὡς κυρίως Μητέρα τοῦ Θεοῦ,

ρίαν καρπούμαι, καὶ σώζομαι, Παρθένε, πρεσβεΐαις σου.

Ὁ κτίσας ἐκ μὴ ὄντων τὰ σύμπαντα, ἐκ σοῦ κτισθῆναι τῆς ἀγνῆς, ὡς εὐεργέτης ἠυδόκησε, πρὸς σωτηρίαν τῶν πίστει, καὶ πόθῳ σε ὑμνούντων, Πανάμωμε.

Ὑμνοῦσι τὸν σὸν τόκον Πανάμωμε, οἱ ὑπερκόσμοι χοροί, τῇ σωτηρίᾳ γηθόμενοι, τῶν ἀληθῆ Θεοτόκον, φρονούντων σε Παρθένε ἀμόλυντε.

Σὲ ῥάβδον Ἡσαΐας ὠνόμασεν, ἐξ ἧς ἐβλάστησεν ἡμῖν, ὠραῖον ἄνθος Χριστὸς ὁ Θεός, πρὸς σωτηρίαν τῶν πίστει, καὶ πόθῳ προσστρεχόντων τῇ σκέπῃ σου.

Ὡιδὴ Ε'. Ἀναστάσιμος.

«Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σὲ ὀρθρίζω, καὶ σοὶ κραυγάζω, τὴν ψυχὴν μου φῶτισον τὴν ἐσκοτισμένην, Χριστέ ὡς μόνος εὐσπλαχνος».

Ὁ τῆς δόξης Κύριος, ἐν ἀδοξίας μορφῇ, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἠτιμωμένος, ἐκουσίως κρέμαται, τὴν θείαν μοι δόξαν, ἀφράστως προμηθούμενος.

Σὺ με μετημφίασας, πρὸς ἀφθαρσίαν Χριστέ, φθορᾶς θανάτου ἀδιαφθόρως, τῇ σαρκὶ γευσάμενος, καὶ ἐξανατείλας τοῦ μηνήματος τριήμερος.

Θεοτοκίον.

Σὺ δικαιοσύνην τε, καὶ ἀπολύτρωσιν ἡμῖν, τεκοῦσα Χριστὸν ἀσπύρως, ἐλευθέραν ἔδρασας

ἀγνή, παίρνω ὡς καρπὸ τῆ σωτηρία, καὶ σώζομαι, Παρθένε, μέ τίς πρεσβεΐες σου.

Αὐτὸς ποῦ δημιουργήσε ἀπὸ τό μηδέν τὰ Σύμπαντα, καταδέχθηκε ὡς εὐεργέτης, νά δημιουργηθεῖ ἀπὸ σένα τὴν Ἄγνή, γιὰ τὴ σωτηρία αὐτῶν, ποῦ μέ πίστη καὶ πόθο σέ ὑμνοῦν, Παναμόλυντη.

Ὑμνοῦν τὸν Υἱό σου, Παναμόλυντη, τὰ ἐπουράνια τάγματα χαίροντας γιὰ τὴ σωτηρία, αὐτῶν ποῦ σέ θεωροῦν ἀληθινὴ Θεοτόκο, Ἀμόλυντη.

Ἐσένα ὠνόμασε βλαστάρι, ἀπὸ τό ὁποῖο βλάστησε γιὰ μᾶς ὠραῖο ἄνθος, ὁ Χριστὸς ὁ Θεός, γιὰ τὴ σωτηρία αὐτῶν ποῦ μέ πίστη καὶ πόθο καταφεύγουν τρέχοντας στή σκέπη σου.

Ὡιδὴ Ε'. Ἀναστάσιμος.

Ἐσύ, ποῦ περιβάλλεσαι ἀπὸ φῶς ὡς ἱμάτιο (ἐπανωφόρι), γιὰ σένα σηκώνομαι ἀπὸ τὰ χαράματα, καὶ σ' ἐσένα κραυγάζω φώτισε τὴν ψυχὴ μου τὴ σκοτισμένη, Χριστέ, ὡς μόνος εὐσπλαχνος.

Ὁ Κύριος τῆς δόξας κρέμεται θεληματικὰ ἐξευτελισμένος ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, μέ μορφὴ ἄδοξη, προμηθεύοντας σ' ἐμένα τὴ θεϊκὴ δόξα κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο.

Ἐσύ μέ μετέβαλες σέ ἀφθαρσία, Χριστέ, ἀφοῦ γεύθηκες σωματικὰ τὴ φθορὰ τοῦ θανάτου, χωρὶς νά διαφθαρεῖς, καὶ ἀφοῦ προῆλθες ἀπὸ τό μνήμα τριήμερος.

Θεοτοκίο.

Ἐσύ, Θεοτόκε, ἀφοῦ χωρὶς ἄνδρα γέννησες γιὰ μᾶς τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀπολύτρωση, δηλαδή τὸν Χριστό,

ἀρᾶς, Θεοτόκε τὴν φύσιν τοῦ προπάτορος.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐξέτεινας τὰς χεῖρας, Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ ξύλου πάντας προσκαλούμενος, πρὸς ἑαυτὸν ὡς φιλάνθρωπος.

Ἐσκύλευσας τὸν ἄδην, Σωτὴρ ἡμῶν, τῇ ταφῇ σου, καὶ τῇ ἀναστάσει σου χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἄπαντες Προφῆταί σε σαφῶς προήγγειλαν, γεννησομένην Θεοῦ Μητέρα, Θεοτόκε πάνσεμνε· μόνη γὰρ εὐρέθης, ἀγνή, τελείως ἄμωμος.

Φωτεινὴν νεφέλην σε τοῦ ζῶντος ὕδατος, ἡμῖν τὸν ὄμβρον τῆς ἀφθαρσίας, τὸν Χριστὸν ὀμβρήσασαν, τοῖς ἀπεγνωσμένοις, σεμνῇ, ἐπιγινώσκομεν.

Ὡς πλησίον ὄλην σε καλὴν καὶ ἄμωμον, ἐσφραγισμένην τῇ παρθενίᾳ, καθαρῶς ἠγάπησεν, ἐν σοὶ ὁ σκηνώσας Θεός, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ, Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος».

Εἰς φθορὰν κατώλισθεν, ὁ Γενάρχης, Δέσποτα Χριστέ, παρηκόου βρώσεως γευσάμενος, καὶ

ἔκανες τὴ φύση τοῦ προπάτορα ἐλεύθερη ἀπὸ τὴν κατάρα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἄπλωσες τὰ χεῖρα, Σωτὴρα μας, ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, προσκαλώντας ὅλους πρὸς τὸν ἑαυτό σου ὡς φιλάνθρωπος.

Απογύμνωσες τὸν ἄδη, Σωτὴρα μας, μέ τὴν ταφή σου, καὶ μέ τὴν Ἀνάστασή σου γέμισες τὰ πάντα ἀπὸ χαρά.

Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένο μετὰ τὴ γέννηση σέ ὑμνοῦμε, Θεοτόκε· διότι γέννησες στὸν κόσμο μέ σάρκα τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ Θεό.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὅλοι οἱ Προφῆτες μέ σαφήνεια προανήγγειλαν ὅτι Ἐσύ θά γίνεις Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πάνσεμνη Θεοτόκε, διότι μόνη βρέθηκες, Ἀγνή, τελείως ἀμόλυνη.

Σέ ἀναγνωρίζουμε φωτεινὴ νεφέλη τοῦ ζωντανοῦ νεροῦ, ἡ ὁποία ἔβρεξε τὴ βροχὴ τῆς ἀφθαρσίας, τὸν Χριστό, σ' ἐμᾶς, τοὺς ἀπελπισμένους, Σεμνῇ.

Ὡς δικὴ του ὀλόκληρη, ὠραία καὶ ἀμόλυνη, σφραγισμένη μέ τὴν παρθενία, σέ ἀγάπησε καθαρὰ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος κατασκήνωσε μέσα σου ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

Κατεύνασε, Δέσποτα Χριστέ, τὴ θάλασσα τῶν παθῶν, πού μαίνεται ἀπὸ ψυχοφθόρα τρικυμία, καὶ βγάλε με ἀπὸ τὴ φθορά ὡς εὐσπλαγχνος.

Στὴ φθορὰ κατολίσθησε (γλίστρησε) ὁ γενάρχης (ὁ Ἀδάμ), Δέσποτα Χριστέ, ἐπειδὴ γεύθηκε τροφὴ παρακούον-

πρὸς ζωὴν ἀνήκται διὰ τοῦ πάθους σου.

Ἡ ζωὴ κατήντησας, πρὸς τὸν Ἄϊδην, Δέσποτα Χριστέ, καὶ φθορὰ τῶ φθειραντι γενόμενος, διὰ φθορᾶς ἐπήγασας τὴν Ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τεκοῦσα, ἔμεινεν ἀγνή, ἐν χερσὶ τὸν φέροντα τὰ σύμπαντα, ὡς ἀληθῶς παρθένος Μήτηρ βαστάσασα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐξέτεινας παλάμας σου, συνάγων μακρὰν διεστῶτά σου, ἔθνῶν τὰ συστήματα, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῶ ζωηφόρῳ Σταυρῶ σου ὡς φιλόφρωνος.

Ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ πύλας τοῦ Ἄϊδου συνέτριψας. Ἀδὰμ δὲ ὁ δέσμιος, λυθεὶς ἀνεβόα σοι· διέσωσέ με ἢ δεξιὰ σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ ὄρος καὶ Κλίμα καὶ ἔμψυχον, καὶ Πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν, Μαρία ἔνδοξε, ὀρθοδόξων καύχημα.

Τῆς Θεοτόκου.

Τοῦ παντός ὁ αἴτιος, καὶ τὸ εἶναι, πᾶσι παρασχῶν, ὡς αἰτίαν ἔσχηκε, σαρκούμενος τὸ καθ' ἡμᾶς, σὲ Θεομήτορ πανάμωμε.

Ἰαμάτων Δέσποινα, ψυχοτρόφων, βρῦουσαν πηγὴν, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῇ σκέπῃ σου τῇ εὐκλεεῖ, γινώσκομέν σε Πανάμωμε.

Σωτηρίας αἴτιον, Ζωοδότην, τέτοκας ἡμῖν,

τας, καὶ ἀνασύρθηκε στή ζωὴ μέ τό πάθος σου.

Ἐσὺ πού εἶσαι ἡ ζωὴ, Δέσποτα Χριστέ, κατέληξες στόν ἄδη, καὶ ἀφοῦ ἔγινες ὡς φθαρμένος, γι' αὐτόν πού ἔφερε τή φθορά (γιά τόν Ἀδάμ), μέ τή φθορά τοῦ θανάτου πήγασες τὴν ἀνάσταση.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος γέννησε, καὶ μολονότι γέννησε, ἔμεινε ἀγνή, ἀφοῦ κράτησε ὡς ἀληθινή Παρθένος καὶ Μητέρα, αὐτόν πού κρατεῖ στά χέρια του τὰ σύμπαντα.

Σταυροαναστάσιμος.

Τέντωσες τίς παλάμες σου, γιά νά συγκεντρώσεις τὰ πλήθη τῶν ἔθνῶν, πού ἦταν μακριά σου, Χριστέ Θεέ μας, ὡς φιλόφρωνος μέ τόν Σταυρό σου πού φέρνει ζωὴ.

Λαφυραγάγησες τόν θάνατο καὶ συνέτριψες τίς πύλες τοῦ ἄδη. Καί ὁ Ἀδάμ ὁ φυλακισμένος (ὁ κρατούμενος), ἀφοῦ λύθηκε σοῦ φώναζε· μέ ἔσωσε τό δεξί σου χέρι, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς βάτος πού δέν κάηκε, καὶ ὄρος καὶ σκάλα ἔμψυχη καὶ πύλη οὐράνια, σέ δοξάζουμε ἐπάξια, ἔνδοξη Μαρία, καύχημα τῶν ὀρθοδόξων.

Τῆς Θεοτόκου.

Αὐτός πού εἶναι αἴτιος τοῦ παντός, καὶ ἔδωσε στά πάντα τὴν ὑπαρξη, παίρονοντας σάρκα ὅπως ἐμεῖς, χρησιμοποίησε ὡς αἰτία ἑσένα, Μητέρα τοῦ Θεοῦ παναμόλυντη.

Σέ ἀναγνωρίζουμε, Παναμόλυντη, ὡς πηγὴ πού ἀναβλύζει θεραπείες καὶ τρέφει τίς ψυχές, Κυρία, γιά ὅσους καταφεύγουν μέ πίστη στήν ἔνδοξη σκέπη σου.

Γέννησες γιά μᾶς τόν αἴτιο τῆς σωτηρίας, τόν Ζωοδότη,

αἰωνίαν λύτρωσιν, δωρούμενον τοῖς ἀληθῆ, σὲ
Θεοτόκον κηρύττουσι.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Πρὸς τὸν Ἄϊδην Σωτῆρ μου συγκαταβέβηκας,
καὶ τὰς πύλας συντρίψας ὡς παντοδύναμος, τοὺς
θανόντας ὡς Κτίστης συνεξανέστησας, καὶ
θανάτου τὸ κέντρον, Χριστέ, συνέτριψας, καὶ Ἀδὰμ
τῆς κατάρας ἐρρύσω Φιλάνθρωπε· διὸ πάντες σοι
κράζομεν· Σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Ὁ Οἶκος.

Ἀκούσασαι αἱ Γυναῖκες τοῦ Ἀγγέλου τὰ
ῥήματα, ἀπεβάλοντο τὸν θρῆνον, προσχαρεῖς γενό-
μεναι, καὶ σύντρομοὶ τὴν Ἀνάστασιν ἔβλεπον, καὶ
ἰδοὺ Χριστὸς προσήγγισεν αὐταῖς, λέγων τό· χαίρε-
τε, θαρσεῖτε, ἐγὼ τὸν κόσμον νενίκηκα, καὶ τοὺς
δεσμίους ἐρρυσάμην· σπουδάσατε οὖν πρὸς τοὺς
Μαθητάς, ἀπαγγέλλουσαι αὐτοῖς, ὅτι προάγω ὑ-
μᾶς, ἐν τῇ πόλει Γαλιλαία τοῦ κηρῦξαι· διὸ πάντες
σοι κράζομεν· Σῶσον ἡμᾶς, Κύριε.

Συναξάριον: (Τοῦ Μηναίου).

Καταβασίαι.

(Κατὰ τὴν ἑορτασαστικὴν Περίοδον).

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 56-79).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

«Ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Κύριος, τὴν
φλόγα κατέσβεσε, τοὺς Παῖδας ἐδρόσισε,
συμφώνως μελωδοῦντας· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

ὁ ὁποῖος δωρίζει αἰώνια λύτρωση, σ' αὐτοὺς πού σέ
κηρύττουν ἀληθινὴ Θεοτόκο.

Μικρὴ Συναπτή:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).

Κοντάκιο.

Κατέβηκες μέ συγκατάβαση (ταπείνωση) στὸν ἄδη,
Σωτήρα μου, καὶ ἀφοῦ συνέτριψες τίς πύλες τοῦ ὡς Παν-
τοδύναμος, ἀνέστησες μαζί σου ὡς Κτίστης τοὺς νεκροὺς,
καὶ συνέτριψες τὸ κεντρί τοῦ θανάτου, Χριστέ, καὶ λύτρω-
σες τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν κατάρα, Φιλάνθρωπε· γί' αὐτὸ ὅλοι
σοῦ φωνάζομε· Σῶσε μας, Κύριε.

Οἶκος.

Μόλις ἄκουσαν οἱ γυναῖκες τὰ λόγια τοῦ Ἀγγέλου,
σταμάτησαν τὸ θρῆνο καὶ ἔγιναν πρόσχαρες, καὶ μέ τρόμο
ἔβλεπαν τὴν Ἀνάσταση· καὶ νά, ὁ Χριστὸς τίς πλησίασε λέ-
γοντας τό χαίρετε· ἔχετε θάρρος, ἐγὼ νίκησα τὸν κόσμον καὶ
ἐλευθέρωσα τοὺς φυλακισμένους· πηγαίνετε λοιπὸν γρή-
γορα στοὺς Μαθητὲς ἀναγγέλλοντάς τους, ὅτι πηγαίνω
πρὶν ἀπ' αὐτοὺς στὴ Γαλιλαία, νά κηρῦξω. Γί' αὐτὸ ὅλοι
φωνάζομε σ' ἐσένα· Σῶσε μας, Κύριε.

Συναξάριο: (Τοῦ Μηναίου).

Καταβασίες.

Ἀνάλογα μέ τὴν ἑορτασαστικὴν Περίοδο).

(Συλλειτουργικό. Σελίδες 56-79).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

Ὁ ὑπερυψούμενος Κύριος τῶν Πατέρων ἔσβησε τὴ
φλόγα, καὶ δρόσισε τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ συμφώνου
μελωδοῦσαν· Θεέ μας, εἶσαι ἄξιος νά δοξάζεσαι.

Σάρκα περιθέμενος, ὡς ἀγκίστρον δέλεαρ, τῆ
θείᾳ δυνάμει σου, τὸν ὄφιν καθείλκυσας, ἀνάγων
τοὺς βοῶντας· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ τῆς γῆς τὴν ἀπλετον, οὐσιώσας σύστασιν, ἐν
τάφῳ καλύπτεται, σαρκὶ ὁ ἀχώρητος, ᾧ πάντες
μελωδοῦμεν· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Μίαν μὲν ὑπόστασιν, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι,
Πανάμωμε τέτοκας, Θεὸν σωματούμενον, ὃν
πάντες μελωδοῦμεν· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ διὰ ξύλου Σταυροῦ, τὴν τῶν εἰδώλων λύσας
πλάνην, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, καὶ τοὺς ἐν Ἄϊδη
συνεγείρας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ Θεοτόκον ταύτην
δείξας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ ἀπεριόριστος, διαμείνας ἄτρεπτος, σαρκὶ
καθ' ὑπόστασιν, ἠνώθη ὡς εὐσπλαχνος, ἐν σοὶ τῇ
Παναγίᾳ, ὁ μόνος εὐλογημένος.

Νύμφην σε πανάμωμον, Θεοτόκε Δέσποινα,
συμφώνως δοξάζομεν καὶ θρόνον τοῦ Κτίστου σου,
ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μήτηρ τοῦ Παντάνακτος, ἀγνισθεῖσα

Ἀφοῦ ντύθηκες μέ σάρκα, ὅπως τό δόλωμα στό
ἀγκίστροι, μέ τῆ θεϊκῆ δυνάμη σου ἔσυρες κάτω τό φίδι (τό
διάβολο), ἀνεβάζοντας ψηλά αὐτοῦς πού φωνάζουν· Θεέ
μας, εἶσαι δοξασμένος.

Αὐτός πού πραγματοποίησε τὴν ἀπέραντη δημιουργία
τῆς γῆς, περικλείεται μέσα σέ τάφο ὁ Ἀχώρητος, στόν
ὁποῖο ὅλοι ψάλλουμε· Θεέ μας, εἶσαι δοξασμένος.

Θεοτοκίο.

Ἐνα πρόσωπο μέ δύο φύσεις, Πάναγνη, γέννησες, δη-
λαδή Θεό πού πῆρε σῶμα, στόν ὁποῖο ψάλλουμε μελωδικά·
Θεέ μας, εἶσαι δοξασμένος.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐσύ πού μέ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ κατάργησες τὴν πλά-
νη τῶν εἰδώλων, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν Πατέ-
ρων μας.

Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπό τοὺς νεκρούς καὶ ἀνέστησες
μαζί σου, αὐτοῦς πού ἦταν στόν ἄδη, εἶσαι ἄξιος δοξολογί-
ας, Θεέ τῶν Πατέρων μας.

Θεοτοκίο.

Ἐσύ πού γεννήθηκες ἀπό Παρθένο καὶ τὴν ἀνέδειξες
Θεοτόκο, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας.
Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ ἀπεριόριστος μένοντας ἀμετάβλητος ἐνώθηκε προ-
σωπικά μέ σάρκα ὡς εὐσπλαχνος μέσα σ' ἐσένα, Παναγία,
ὁ μόνος δοξασμένος.

Ὡς Νύμφη παναμόλυντη, Κυρία Θεοτόκε, σέ δοξάζου-
με ἀπό κοινού, καὶ ὡς θρόνο τοῦ Κτίστου σου· στόν ὁποῖο
ψάλλουμε· Θεέ μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἀφοῦ ἐξαγνίσθηκες μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, Παρθένε,

Πνεύματι, Παρθένε, γεγένησαι, τοῦ σε πλαστοουργήσαντος, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐσωσέ με Κύριος, Θεομῆτορ ἄχραντε, σαρκὸς περιβόλαιον, ἐκ σοῦ περιθήμενος, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ Η΄. Ἀναστάσιμος.

«Σοὶ τῶ παντουργῶ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελπον· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Σὺ τὸ θελητόν, τοῦ σωτηρίου πάθους, ἀπηύξω ποτήριον, ὡσπερ ἀβούλητον, δύο θελήσεις· δυσὶ γὰρ καταλλήλας, φέρεις ταῖς οὐσίαις, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ τοῦ παντουργοῦ, τῇ καταβάσει Ἄιδης, Χριστέ καταγέλαστος, γεγονῶς ἡμεσε, πάντας τοὺς πάλαι, τῇ πλάνῃ νεκρωθέντας, σε ὑπερψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, θεανδρικῶς τῶ λόγῳ, τεκοῦσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενεύουσαν, πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροαναστάσιμος.

Τὸν ἐν Σταυρῶ ἐκουσίως, τὰς παλάμας ἐκπετάσαντα, καὶ τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου διαρρήξαντα, Χριστὸν τὸν Θεόν, ἱερεῖς ὑμνεῖτε,

ἔγινες Μητέρα τοῦ Παμβασιλέως, πού σε ἔπλασε· Σ' αὐτόν ὅλοι μελωδοῦμε· Θεέ μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Μέ ἔσωσε ὁ Κύριος, Μητέρα ἀμόλυντη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ντύθηκε ἀπό σένα μέ ἔνδυμα σαρκικό· στόν ὅποιο ὅλοι μελωδοῦμε· Θεέ μας, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ωιδὴ Η΄. Ἀναστάσιμος.

Σ' ἐσένα, τόν Δημιουργό τῶν πάντων, οἱ νέοι στό καμίνι, ἀφοῦ συγκρότησαν παγκόσμια χορωδία, ἔψαλλαν· ὅλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριο, καὶ ὑπερψώνετε τον σέ ὅλους τοῦ αἰῶνες.

Ἐσύ, Χριστέ, στή Γεθσημανῇ εὐχήθηκες, νά ἀποτραπεῖ τό θεληματικό ποτήρι τοῦ σωτηρίου πάθους, διότι δέν τό ἤθελε ἡ ἀνθρώπινη θέλησή σου· διότι ἔχεις δύο θελήσεις ἀνάλογες μέ τίς δύο φύσεις (τῆ θεία καί τὴν ἀνθρώπινη) στοὺς αἰῶνες.

Μέ τὴν κάθοδο σοῦ τοῦ Δημιουργοῦ τῶν πάντων ὁ ἄδης, Χριστέ, ἀφοῦ γελοιοποιήθηκε ἐντελῶς, ἔκανε ἐμετό ὅλους, ὅσοι παλαιότερα νεκρώθηκαν ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης, οἱ ὅποιοι ὅμως σέ ὑπερψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Ἐσένα, ἡ ὅποια γέννησες τόν Κύριο ὡς Θεάνθρωπο μέ τόν λόγο (τοῦ Ἀγγέλου) κατά τρόπο ὑπέρολογο, καὶ παρέμεινες Παρθένος, ὅλα τὰ ἔργα σε εὐλογοῦμε, Παρθένε, καί σε ὑπερψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Σταυροαναστάσιμος.

Αὐτόν, ὁ ὅποιος ἄπλωσε θεληματικά τίς παλάμες στό Σταυρό, καί ἔκοψε τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, τόν Χριστό τόν Θεό, Ἱερεῖς ὑμνεῖτε τον, λαέ ὑπερψώνετε τον σέ ὅλους

λαὸς ὑπερψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ὡς νυμφίον ἐκ τάφου, ἀνατείλαντα Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ Μυροφόροις ὀφθέντα, καὶ χαρὰν αὐταῖς φθηγξάμενον· Ἰερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε ἀγνή, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχούμενον βαστάσασα, ὄν σὺν Ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου.

Πέπαυται τανῦν, ἡ προπατόρων λύπη, χαρὰν τεξαμένης σου, τῆς Θεομήτορος· ὅθεν ἀπαύστως, ὑμνοῦμέν σε Παρθένε, καὶ ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἄιδει σὺν ἡμῖν, τῶν Ἀσωμάτων δῆμος, Παρθένε τὸν τόκον σου τὸν ἀκατάληπτον, μίαν χορείαν, στησάμενοι σὺν πόθῳ, καὶ ὑπερψοῦντες, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥεῖθρον διαυγές, ἀθανασίας Κόρη, ἐκ σοῦ ἐξελήλυθεν ὁ πάντων Κύριος, ῥύπον ἐκπλύνων, τῶν πίστει σε ὑμνούντων, καὶ ὑπερψούντων, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεῖον ἀληθῶς, καὶ φωτοφόρον θρόνον, καὶ πλάκα τῆς χάριτος, ὁμολογοῦμέν σε, Λόγον Παρθένε, Πατρός ὡς δεξαμένην, ὄν ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

τοὺς αἰῶνες.

Τὸν Χριστὸ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος ἀνέτειλε ἀπὸ τὸν τάφο ὡς Νυμφίος, καὶ ἐμφανίσθηκε στίς Μυροφόρες, καὶ ἔδωσε τὴ χαρὰ μέ τό λόγο του, ἱερεῖς ὑμνεῖτε τον, λαὸ ὑπερψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Ἀναδείχθηκες ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ, Θεοτόκε ἀγνή, ἐπειδὴ κράτησες στήν κοιλιὰ σου, αὐτὸν πού κινεῖται ἀνεβασμένος ἐπάνω τους· αὐτὸν μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους δοξολογοῦμε οἱ θνητοὶ σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐπαυσε πλέον τώρα ἡ λύπη τῶν Προπατόρων, ἐπειδὴ γέννησες τὴ χαρὰ ἐσὺ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ· γι' αὐτὸ ἀκατάπαυστα σέ ὑμνοῦμε, Παρθένε, καὶ σέ ὑπερψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὑμνολογεῖ μαζί μας τὴν ἀκατανόητη γέννησή σου, Παρθένε, τό πλῆθος τῶν Ἀγγέλων, συγκροτώντας μιά χορεία (μιά ομάδα) καὶ ὑπερψώνοντάς την στοὺς αἰῶνες.

Ὡς καθαρὸ ρεῦμα τῆς ἀθανασίας, Κόρη, ἀπὸ σένα προῆλθε ὁ Κύριος τῶν πάντων, γιὰ νὰ πλύνει τὸν ῥύπο (τὴν ἀκαθαρσία), αὐτῶν πού μέ πίστη σέ τιμοῦν καὶ σέ ὑπερψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Σέ ὁμολογοῦμε ἀληθινὰ θεϊκό καὶ φωτοφόρο θρόνο, καὶ πλάκα τῆς χάριτος ἐσένα, Παρθένε, ἐπειδὴ δέχθηκε τὸν Λόγο τοῦ Πατρός· Αὐτὸν ὑπερψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Ἀναστάσιμος.

«Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον. Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῶ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν».

Τὸν πεσόντα ἄνθρωπον, ἀνεδέξω Δέσποτα Χριστέ, ἐκ μήτρας παρθενικῆς, ὅλος συναφθεὶς, μόνος ἀμαρτίας δέ, μὴ μετασχών, ὅλον ἐκ φθορᾶς, σὺ ἠλευθέρωσας, τοῖς ἀχράντοις σου παθήμασι.

Θεορρήτῳ αἵματι, κενωθέντι Δέσποτα Χριστέ, ἐκ σῆς ἀχράντου πλευρᾶς, καὶ ζωοποιοῦ, θυσία μὲν πέπαυται, εἰδωλική, πᾶσα δὲ ἡ γῆ, σοῦ τῆς αἰνέσεως, τὴν θυσίαν ἀναφέρομεν.

Θεοτοκίον.

Οὐ Θεὸν ἀσώματον, οὐδὲ πάλιν ἄνθρωπον ψιλόν, προήγαγεν ἡ ἀγνή, Κόρη καὶ σεμνή· ἀλλ' ἄνθρωπον τέλειον, καὶ ἀψευδῆ, τέλειον Θεόν, ὃν μεγαλύνομεν, σὺν Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Σταυροαναστάσιμος.

Σὲ τὸν ἐν Σταυρῷ, τὰ πάθη δεξάμενον, καὶ θανάτῳ συντρίψαντα τοῦ Ἄιδου τὴν δύναμιν, οἱ πιστοὶ ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ἀναστάντα, ἐκ τάφου τριήμερον, καὶ τὸν Ἄιδην σκυλεύσαντα, καὶ κόσμον φωτίσαντα, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐκύησας αἴτησαι, πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, δωρηθῆναι τοῖς πίστει ἀνυμνοῦσί σε.

Ἡσαΐα, χόρευε. Ἡ παρθένος συνέλαβε στά σπλάχνα της, καὶ γέννησε Υἱὸ τὸν Ἐμμανουήλ (ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας), καὶ Θεὸ καὶ ἄνθρωπο. Ἀνατολή εἶναι τὸ ὄνομά του, αὐτὸν μεγαλύνοντας τὴν Παρθένο μακαρίζομε.

Τὸν πεσμένο ἄνθρωπο τὸν ἀνέλαβες, Δέσποτα Χριστέ, ἀφοῦ ἦλθες σέ πλήρη ἔνωση μαζί του ἀπὸ μήτρα παρθενική· χωρὶς ὅμως νὰ γίνεις μέτοχος τῆς ἀμαρτίας μόνος Ἐσὺ, ὀλόκληρο τὸν ἐλευθέρωσες ἀπὸ τῆ φθορὰ μὲ τὰ ἄχραντά σου (ἀμόλυντά σου) παθήματα.

Μέ τό θεϊκό σου Αἷμα, Δέσποτα Χριστέ, πού χύθηκε ἀπὸ τῆ δική σου ἀμόλυντη καὶ ζωοποιό πλευρά, ἔπαυσε κάθε θυσία στά εἰδωλα, καὶ ὅλη ἡ γῆ (οἱ ἄνθρωποι) προσφέρουμε σ' ἐσένα τὴ θυσία τῆς δοξολογίας.

Θεοτοκίον.

Οὔτε Θεὸ ἀσώματο οὔτε πάλι ἄνθρωπο γυμνό ἔφερε στὸν κόσμο ἡ ἀγνή Κόρη καὶ σεμνή, ἀλλὰ ἔφερε ἄνθρωπο τέλειο καὶ ἀληθινὸ τέλειο Θεό, τὸν ὁποῖο μεγαλύνουμε μαζί καὶ μέ τὸν Πατέρα καὶ μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Σταυροαναστάσιμος

Ἐσένα πού δέχθηκες τὰ πάθη ἐπάνω στό Σταυρό, καὶ μέ τό θάνατό σου συνέτριψες τὴ δύναμη τοῦ ἄδη, οἱ πιστοὶ σέ μεγαλύνουμε ὀρθόδοξα.

Ἐσένα πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο τριήμερος καὶ λαφυραγώγησες τὸν ἄδη καὶ φώτισες τὸν κόσμο, οἱ πιστοὶ ἀπὸ συμφώνου σέ μεγαλύνουμε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Θεοτόκε, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· παρακάλεσε, αὐτὸν πού γέννησες, νὰ δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' αὐτοῦς πού μέ πίστη σέ ἀνυμνοῦν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, ἐτυρώθη σάρξ
ὑπερφυῶς, τῷ πάντων Δημιουργῷ, καὶ μονογενεῖ,
Υἱῷ τοῦ Γεννήτορος, οὐκ ἐξ ἀνδρός, ἄνευ δὲ
σπορᾶς, ἔννους καὶ ἔμψυχος, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Νεμομένην ἔστησας, τοῦ θανάτου ἄσχετον
ὀρμήν, γεννήσασα σαρκικῶς, ὄντως ὑπὲρ νοῦν,
ζωὴν τὴν αἰώνιον· ἢ προσβαλὼν, στόματι πικρῷ,
Ἄιδης κατήρηται, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ἐν θρόνῳ καθήμενος, ὁ Υἱός σου τῷ
δεσποτικῷ, χρυσοῖς σε ἐν κροσσωτοῖς, θείαις
ἀρεταῖς, φαιδρῶς διαλάμπουσιν, ἐκ δεξιῶν,
ἔστησεν αὐτοῦ, νέμων τὰ αἴσια, ὡς Μητρί σοι,
Παναμώμητε.

Μικρά Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καί τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτ. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν
παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς
ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου, οὐκ ἔγνωσαν πῶς
ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι, οὐκ
ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε
στρατιῶται· ἀμφότερον γὰρ ἐσφράγισται τοῖς
ἐρευνῶσι, πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀπὸ τὰ ἀγνὰ αἱματὰ σου συμπυκνώθηκε ὑπερφυσικά
σάρκα γιὰ τὸν Δημιουργὸ τῶν πάντων καὶ Μονογενὴ Υἱὸ
τοῦ Πατρός, ὄχι ἀπὸ ἀνδρα, ἀλλὰ χωρὶς σπέρμα, μέ νοῦ,
διάνοια, καὶ ψυχὴ, Θεοτόκε παντοτεινὴ Παρθένε.

Σταμάτησες τὴν ἀκατάσχετη ὀρμὴ τοῦ θανάτου πού
μᾶς ἔβροσκε (μᾶς κατέτρωγε), ἀφοῦ γέννησες ἀληθινὰ μέ
σάρκα τὴν ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογικὴ αἰώνια ζωὴ, στὴν ὁποίαν
ἀφοῦ ἐπιτέθηκε μέ στόμα πικρὸ (φαρμακερὸ) ὁ ἄδης, κα-
ταργήθηκε, Παναγία Μητέρα Παρθένε.

Καθισμένος στὸν δεσποτικὸ (βασιλικὸ) θρόνο ὁ Υἱός
σου σέ τοποθέτησε στὰ δεξιὰ του στολισμένη λαμπρὰ καὶ
φωτεινὰ μέ χρυσὰ κρόσσια, τίς θεϊκὲς ἀρετές,
ἀπονέμονέμοντας σ' ἐσένα τὰ ἐξαισία δῶρα, ὡς Μητέρα
του, Παναμόλυνη.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καί τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Κύριε, ἐνῶ ἦταν σφραγισμένος ὁ τάφος ἀπὸ τοὺς πα-
ρανόμους, προήλθες ἀπὸ τὸ μνήμα, καθὼς γεννήθηκες
ἀπὸ τῆ Θεοτόκου· δὲν κατάλαβαν πῶς σαρκώθηκες οἱ
ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· δὲν ἀντιλήφθηκαν πότε
ἀναστήθηκες οἱ στρατιῶτες πού σ' ἐφύλαγαν· διότι καὶ τὰ
δύο αὐτὰ εἶναι σφραγισμένα, γιὰ ὅσους τὰ ἐρευνοῦν, ὅμως
εἶναι ὀλοφάνερα τὰ θαύματα, σ' αὐτούς, πού προσκυνοῦν

προσκυνοῦσιν, ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου, καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ Γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· ἀνέστη ὁ Κύριος, εἶπατε τοῖς μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξῆλθες ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, μάλωπας ὑπήνεγκας, ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, καὶ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σταύρωσιν, καὶ ταφῆν σαρκὶ καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἄιδου ἐλευθερώσῃς πάντα, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

μέ πίστη τό μυστήριον· σ' ἑμᾶς λοιπόν πού τό ἀνυμνοῦμε, δῶσε ἀγαλλίαση καί τό μέγα ἔλεος.

Κύριε, ἀφοῦ συνέτριψες τοὺς αἰωνίους μοχλοὺς, καὶ ἔκοψες τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, ἀναστήθηκες ἀπό τό μνήμα ἐγκαταλείποντας τὰ σάβανα, ὡς μαρτυρία τῆς ἀληθινῆς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προπορευόσουν στή Γαλιλαία, Ἐσύ πού φυλαγόσουν στό σπήλαιο τοῦ τάφου. Μεγάλο τό ἔλεός σου, ἀκατανόητε Σωτήρα. Ἐλέησέ μας.

Κύριε, οἱ γυναῖκες ἔτρεξαν στό μνήμα, γιά νά δοῦν ἐσένα τόν Χριστό, πού ἔπαθες γιά μᾶς· καί ὅταν ἦλθαν, βρῆκαν Ἄγγελο νά κάθεται ἐπάνω στό λίθο, πού ἀποκυλίσθηκε ἀπό τόν φόβο, καί φώναξε σ' αὐτές (ὁ Ἄγγελος) λέγοντας· ἀναστήθηκε ὁ Κύριος· πεῖτε στοὺς Μαθητές, ὅτι ἀναστήθηκε ἀπό τοὺς νεκρούς, αὐτός πού σώζει τίς ψυχές μας.

Κύριε, ὅπως ἐξῆλθες ἀπό τόν τάφο, πού ἦταν σφραγισμένος, ἔτσι εἰσῆλθες στοὺς Μαθητές σου, ἐνῶ ἦταν κλεισμένες οἱ θύρες, δείχνοντας σ' αὐτούς τὰ σημάδια τοῦ πάθους τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα καταδέχθηκες, Σωτήρα, δείχνοντας μεγαλοψυχία· ὡς ἄνθρωπος καταγόμενος ἀπό τή γενιά τοῦ Δαυῖδ ὑπέφερες τραύματα, ὡς Υἱὸς ὅμως τοῦ Θεοῦ ἐλευθέρωσες τόν κόσμο. Μεγάλο τό ἔλεός σου, ἀκατανόητε Σωτήρα! Ἐλέησέ μας.

Κύριε, Βασιλιά τῶν αἰώνων καὶ Ποιητὰ τῶν ἀπάντων, Ἐσύ πού γιά μᾶς καταδέχθηκες σταύρωση καὶ ταφή σαρκικά, γιά νά ἐλευθερώσεις ἀπό τόν ἄδη ὅλους ἑμᾶς, Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας, ἐκτός ἀπό σένα ἄλλον δέν γνωρίζουμε.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτά σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφάνέρωσας τῆς δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Ληστῇ Παράδεισον ἤνοιξας, καὶ ἐν τῇ Ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἄιδου συνέτριψας, καὶ ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι, λίαν πρωῒ, ἐπεζήτην σε μυρίσαι τὸν Ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον ἐν χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μηνῦσαι ἐμφανῶς· ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέχεις τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ θεοδέγμονος τάφου, πρὸς τοὺς Ἰουδαίους οἱ φύλακες ἔλεγον· ὦ τῆς ὑμῶν ματαιόφρονος συμβουλής! φυλάττειν τὸν ἀπεριγράπτου δοκιμάσαντες, μάτην ἐκοπιάσατε, κρυψαὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ σταυρωθέντος βουλόμενοι, τρανῶς ἐφανερῶσατε. Ὡ τοῦ ὑμῶν ματαιόφρονος συνεδρίου! Τί πάλιν κρυψαὶ συμβουλευέσθε, ὃ οὐ κρύπτεται; μᾶλλον δὲ παρ' ἡμῶν ἀκούσατε, καὶ πιστεῦσαι θελήσατε τῶν γενομένων τὴν ἀλήθειαν. Ἄγγελος ἀστραπηφόρος, οὐρανόθεν κατελθὼν, τὸν λίθον ἀπεκύλισεν, οὗ τῷ φόβῳ νεκρῶσει συνεσχέθημεν, καὶ φωνήσας ταῖς κραταιόφροσι Μυροφόροις, ἔλεγε γυναῖξιν· οὐχ ὁρᾶτε τῶν φυλάκων τὴν νέκρωσιν, καὶ τῶν σφραγίδων τὴν

Κύριε, τὰ ὑπέρλαμπρά σου θαύματα ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ διηγηθεῖ; ἢ ποιὸς μπορεῖ νὰ κάνει γνωστά τὰ φρικτά σου μυστήρια; διότι ἀφοῦ ἔγινες ἄνθρωπος γιὰ μᾶς, ὅπως ὁ ἴδιος θέλησες, φανέρωσες τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεώς σου· διότι μέ τὸν Σταυρὸ σου ἄνοιξες στὸν ληστή τὸν παράδεισο, καὶ μέ τὴν ταφή σου συνέτριψες τοὺς μοχλοὺς τοῦ ἄδη, καὶ μέ τὴν Ἀνάστασή σου πλούτισες τὰ σύμπαντα. Εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, ἀφοῦ ἔφθασαν στὸν τάφο σου πολὺ πρωῒ, ἐπιζητοῦσαν νὰ ἀλείψουν μέ μύρα Ἐσένα τὸν ἀθάνατο Λόγο τοῦ Θεοῦ· καὶ μόλις ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἀγγέλου, ἐπέστρεφαν μέ χαρὰ, νὰ μηνύσουν στοὺς Ἀποστόλους μέ ἔμφαση· ὅτι ἀναστήθηκες Ἐσύ ἡ ζωὴ τῶν πάντων, καὶ παρέχεις στὸν κόσμο συγχώρηση καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ φύλακες τοῦ τάφου πού δέχθηκε τὸν Θεό, ἔλεγαν στοὺς Ἰουδαίους· ἀλοίμονο στή μάταιη συμφωνία σας! Ἐχοντας δοκιμάσει νὰ φυλάξετε τὸν ἀπεριόριστο, ἄδικα κοπιάσατε· Θέλοντας νὰ κρύψετε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Σταυρωμένου, τὴ φανερώσατε μέ πιό μεγαλειώδη τρόπο. Ἀλοίμονο στοὺς ἀνόητό σας συνεδριο! Γιατί συσκέπτεσθε πάλι, νὰ κρύψετε, αὐτὸ πού δὲν κρύβεται; Ἀκοῦστε καλλίτερα ἀπὸ μᾶς, καὶ θελήστε νὰ πιστεύσετε τὴν ἀλήθεια, τῶν ὅσων ἔχουν γίνει. Ἄγγελος ἀστραφτερός, πού κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀποκύλισε τὸν λίθο, καὶ ἀπὸ τὸν φόβο πέσαμε κάτω ὡς νεκροί· καὶ ἀφοῦ μίλησε (ὁ Ἄγγελος) στίς γενναῖες Μυροφόρες γυναῖκες, ἔλεγε· δὲν βλέπετε τὴ νέκρωση τῶν φυλάκων καὶ τὴ διάλυση τῶν σφραγίδων καὶ τοῦ ἄδη τὴν κένωση (ἄδειασμα); Γιατί ζητεῖτε ὡς θνητόν, αὐτόν, ὃ

διάλυσιν, τοῦ Ἄιδου τε τὴν κένωσιν; Τί τὸν τὸ νῆκος τοῦ Ἄιδου, καταργήσαντα, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κέντρον συντρίψαντα, ὡς θνητὸν ἐπιζητεῖτε; Εὐαγγελίσασθε δὲ ταχὺ πορευθεῖσαι τοῖς Ἀποστόλοις τὴν Ἀνάστασιν, ἀφόβως κραυγάζουσαι ὄντως ἀνέστη ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.

ὁποῖος κατήργησε τὴ νίκη τοῦ ἄδη, καὶ ἔσπασε τὸ κεντρί τοῦ θανάτου; Πηγαίνετε γρήγορα καὶ φέρτε στοὺς Ἀποστόλους τὸ χαρμόσυνο μῆνυμα, τὴν Ἀνάστασι, κραυγάζοντας ἀφοβαῖ πράγματι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 51-52,-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56).

Ἀναγνώσματα.